

Citater har godtgjort, hvordan Fremstillingen har været paa den ene Side, og hvordan Sandheden har været paa den anden Side, spørge ærede Medlemmer: Er det nu af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at vi altid bør høre om, hvad der er sømmeligt, og hvad der er usømmeligt, høre om, hvordan Sandheden skal holdes i Ære, om, hvordan man skal kæmpe fordrageligt med hinanden o. s. v., o. s. v.? Jeg tilstaar for mit Vedkommende, at jeg faar altid en modbydelig Smag i Munden, naar jeg hører dette netop af dette ærede Medlem, der begaar alle de Synder, som han staar her og betegner som ødelæggende for offentligt Liv og politisk Liv, og begaar dem i højere Grad end maaske nogen anden. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Borgbjerg vilde sige, om vi imellem os havde en afgjort Dranker, som her fra Talerstolen stod og tordnede imod Drikkeriet og betegnede ethvert Medlem, som han havde set tage en Snaps, med de mest nedsettende Udtryk samtidig med, at han imellem hver Sætning tog sig selv en høj en. Jeg vil sige, at mig og sikkert alle andre vilde det være i høj Grad modbydeligt at høre paa noget saadant. Men dertil kommer noget andet, dertil kommer en anden Følelse, som jeg tror netop ofte frier den Slags Mennesker for et Gensvar: Følelsen nemlig af en vis Flovhed. Man generer sig. Man generer sig paa vedkommendes Vegne. Man generer sig over, at det er muligt, at et Mennekse, der selv begaar alt det, som han staar og dadler andre for, og begaar det i højere Grad end andre, at netop han kan føle sig kaldet til at staa op og agere Vogter overfor alle de Skavanker, som han selv har i allerhøjeste Grad.

Hvad nu Artiklen af 6. Oktober selv angaar, saa mindes jo enhver, hvorledes jeg har betegnet den, og der har været stort Staahej om denne Betegnelse, for noget saadant kunde jeg ikke gøre uden at begrunde det. Dér har vi set en virkelig interessant Gruppe i det offentlige Liv; vi har set det ærede Medlem Hr. Borgbjerg i Midten med „Kristeligt Dagblad“ under den ene Arm og med „Landmandstidende“ under den anden. Det er ikke noget, man oplever hver Dag. Det er omtrent, som naar man ser Antisemitten Hr. Birk med Hr. Berthold Nathansohn under Armen i fælles Angreb mod Kabel og Traad og dens Mænd. Men jeg havde gjort det uden at begrunde det. Men Artiklen, saaledes som den stod dér, svævede jo helt i Luften; der var jo ikke et Navn under den, der var

ikke et Mærke under den. Det var noget som en Beskyldning, der blev rettet af „Social-Demokraten“ mod Ledelsen af Kabel-fabrikken, og det kan virkelig ikke forlanges, at man skal svare paa saadanne Beskyldninger, eller at man skal begrunde sit Svar, naar man altsaa svarer dem injurierende. Hvis „Social-Demokraten“ en skønne Dag kalder mig for en Tyv, saa siger jeg maaske: „bundløsnagtigt“ eller noget andet, og saa himler „Social-Demokraten“ op og siger: Det er dog kolossalt, det Menneske kan man slaa Tyv-lige ind i Øjnene, og uden Begrundelse betegner han det som bundløsnagtigt, han begrunder det ikke. Hvad vil det sige, at jeg skal begrunde det? Skal jeg bevise, at jeg ikke er nogen Tyv? Det kan være overordentlig vanskeligt at bevise, at man ikke er det, og intet Menneske vil kunne kræve af en, at man skal bevise det. Man kan derimod kræve af de andre, som siger, at man er det, at de beviser, at man er det. Det er paa dem, Bevisbyrden hviler, og indirekte har, som jeg skal paavise, „Social-Demokraten“ straks meget vel forstaaet dette: det var „Social-Demokraten“, der havde Bevisbyrden, og ikke mig.

Men for øvrigt er det jo ganske ligegyldigt, og de to ærede Blade, som dér har taget „Social-Demokraten“ under Armene, behøvede jo blot at have brugt den dem af Vorherre givne sunde Menneskeforstand en lille Smule for at forstaa, at Artiklen i sig selv begrundede det Udtryk, der blev brugt imod den. For hvad var Indholdet af den Artikel? Jeg skal gengive dette Indhold autentisk. Jeg kan ikke gøre det med større Hensyn til min ærede Modstander end ved at gengive det autentisk med „Social-Demokraten“'s egen Angivelse af Artiklens Indhold, saadan som den jo findes i Overskriften over Artiklen. Denne Overskrift lyder: „H. P. Prior skal reddes for Straf“, og derunder hedder det igen: „Utiltalende Forsøg paa at presse Arbejderne til at gaa i Forbøn for den dømte Storkapitalist. Arbejderne sagde nej, men Funktionærerne bøjede sig.“ Det er Indholdet af Artiklen, gengivet med „Social-Demokraten“'s egne Ord.

Hvad nu den første af disse Beskyldninger angaar: at Ledelsen skulde have sat en Adresse i Gang for at redde Prior for Straf, skal ogsaa jeg, benyttende mig af den Tilladelse, den højtærede Formand har givet mig, oplæse min Adresse, ligesom det ærede Medlem Hr. Borgbjerg oplæste sin. Adressen lyder da saaledes: „Hrr: Direktør H. P. Prior. Undertegnede Personale i Aktieselskabet Nordiske Kabel- og Traad-